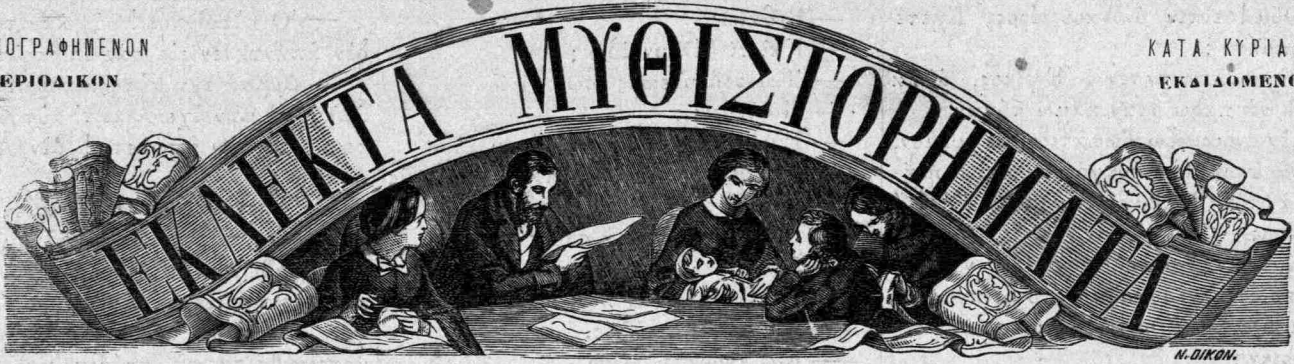

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πιπτητίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνα) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουραμένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Ὁ δευτερός ἔρωσ, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.— Παράδοξος προφητεία, ὑπὸ Μένωνος.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρα. 5, ταῖς ἡμερῶσι β. τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Διασυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεῖον καὶ γαστρονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ Δελαμούλ ὠλίσθησε πρῶτος διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου [Σελ. 227].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΚΑΛΙΔΟΥ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ ἔφιππος ἀμέσως ἀφίππευσεν. Ὁ Ἑρρίκος ἐτυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου ὅστις ἦτο πλήρης βορβορίου ἵππευσεν, ἐπέστρεψε διὰ τῆς οδοῦ *La Harpe*, διήλθε τὴν γέφυραν τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν *Barthélemy*, διήλθεν αὐθις τὸν ποταμὸν διὰ τῆς γαφύρας τῶν *Mu.λωθρῶν*, κατῆλθε τὴν κρηπίδα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου* καὶ ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Ὀρταίου Ἀστέρος

Ὁ Δελαμούλ ἦτο ἐν τῇ γνωστῇ ἡμῶν αἰθούσῃ καὶ ἔγραφεν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἐκείνην ἣν γνωρίζομεν.

Ὁ Κοκονὰς ἦτο ἐν τῷ μαγειρείῳ μετὰ τοῦ Λαουριέρου βλέπων ψηνομένας εἰς τὴν σούβλαν εἰς πέρδικας καὶ συζητῶν μετὰ τοῦ ξενοδόχου περὶ τῆς καταλλήλου στιγμῆς, καθ' ἣν ἔπρεπε ν' ἀποσύρῳσιν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ πυρός.

Τότε ἔκρουσε τὴν θύρην ὁ Ἑρρίκος. Ὁ Γρηγόριος ἀνοίξας ἔφερε τὸν ἵππον εἰς τὸν σταῦλον, ἐν ᾧ ὁ ξένος εἰσήρχετο κροτῶν τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὡσεὶ θέλων νὰ θερμάνῃ τοὺς πηχόμενους πόδους του.

Ἐ! κύρ Λαουριέρε! εἶπεν ὁ Δελαμούλ ἐξακολουθῶν νὰ γράφῃ, σὰς ζητοῦσιν. Εἰς εὐπατρίδης...

Ὁ Λαουριέρος ἔδραμε, παρετήρησε τὸν εἰσελθόντα ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐκ χονδροῦ ἐριούχου μανδύας του δὲν ἐνέπνεεν αὐτῷ σεβασμὸν :

— Ποῖος εἰσθε; ἠρώτησε.

Ἐ! Σατανα! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δείξας τὸν Δελαμούλ, ὁ κύριος σὰς τὸ εἶπεν. Εἶμαι εὐπατρίδης ἐκ Γασκονίης ἐρχόμενος εἰς Παρισίους διὰ νὰ εὕρω τύχην εἰς τὴν αὐλήν.

— Τί θέλετε;

— Ἐν δωμάτιον καὶ δαίπνον.

— Οὐμ! εἶπεν ὁ Λαουριέρος. Ἔχετε θλακμηπόλον;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, ἀλλὰ σκοπεύω νὰ πάρω ὅταν κάμω τύχην.

— Δὲν ἐνοικιάζω δωμάτιον εἰς κύριον, χωρὶς νὰ ἐνοικιάσω συγχρόνως καὶ δωμάτιον διὰ τὸν θλακμηπόλον του, εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Καὶ ἂν ἀκόμη προσφέρω νὰ σὰς πληρώσω ἐν πεντάγρακτον τὸ δεῖπνον, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ συμφωνήσωμεν τὴν τιμὴν αὐριον;

— ὦ! εἴσθε γενναῖος, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ Λαουριέρος βλέπων τὸν Ἐρρίκον μετὰ δυσπιστίας.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι θὰ διανυκτερεύσω, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ σας, τὸ ὅποιον μοῦ ἐσύστησε πολὺ ἕνας συμπατριώτης μου, ὁ ὅποιος ἐκάθησεν ἐδῶ, προσεκάλεσα ἕνα φίλον μου νὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ μαζύ μου. Ἔχετε καλὸν κρασί;

— Ἔχω τοῦ Ἀρβοῦ, ὅπου οὔτε ὁ Βεαρνὸς δὲν πίνει καλλίτερον.

— Καλὰ! τὸ πληρόνω χωριστά. Ἄλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ φίλος μου.

Καὶ πράγματι ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσήλθε δεύτερος εὐπατρίδης, ὀλίγω πρεσβύτερος τοῦ πρώτου, φέρων εἰς τὴν πλευρὰν μακρὸν ξίφος.

— Ἄ! εἶπεν οὗτος. Εἴσθε ἀκριβής, νέε μου φίλε. Δι' ἄνδρα ὁδοιπορήσαντα διακοσίας λεύγας, εἶναι ὠραῖον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν στιγμὴν!

— Αὐτὸς θὰ δειπνήσῃ μαζύ σας; ἠρώτησεν ὁ Λαουριέρος.

— Ναί, εἶπεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν, καὶ πορευθεὶς ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ δευτέρου. Φερέτέ μᾶς νὰ δειπνήσωμεν.

— Ἐδῶ, ἢ εἰς τὸ δωμάτιόν σας, εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Ὅπου θέλετε.

— Μάστορα, ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ, προσκαλέσατε τὸν Λαουριέρον, ἀπαλλάξατέ μᾶς ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Οὐγονόττους, διότι ἐμπρός εἰς αὐτοῦ ἐγὼ καὶ ὁ Κοκονὰς δὲν εἴμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν λέξιν διὰ τὰς ὑποθέσεις μᾶς.

— Ἐτοιμάσατε τὴν τράπεζαν εἰς τὸ δωμάτιον ἀριθμὸς δῶα τοῦ τρίτου πατώματος, εἶπεν ὁ Λαουριέρος Ἀναβήτε, κύριοι.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι ἠκολούθησαν τὸν Γρηγόριον, ὅστις προεπορεύετο φωτίζων τὴν κλίμακα.

Ὁ Δελαμόλ τοὺς ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός ἀχρις οὗ ἐγένοντο ἀφαντοί, τότε στραφείς πρὸς τὸν Κοκονὰς εἶδεν αὐτὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς καὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Ὁ Δελαμόλ τὸν ἐπλησίασε.

— Διάβωλε! εἶπεν ὁ Κοκονὰς, εἶδες;

— Τί;

— Τοὺς δύο ἐκείνους εὐπατρίδας;

— Ἐ;

— Θὰ ὀρκιζόμεν ὅτι εἶναι...

— Ποῖοι;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν.

— Ὅρκιζου ἂν θέλῃς, ἀλλὰ σιγά

— Τοὺς ἀνεγνώρισας καὶ σύ;

— Βεβαίως.

— Καὶ τί θέλουσ ἐδῶ;

— Ἐρωτοδουλειὰς ἴσως.

— Πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Δελαμόλ, προτιμῶ τὰς σπαθιαῖς ἀπὸ τὰς ἐρωτοδουλειὰς αὐταῖς. Πρὸ ὀλίγου ὀρκιζόμεν, τῶρα στοιχηματίζω.

— Διατί;

— Ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας.

— Ἄ! εἰσαι τρελλός...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω...

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι ἂν συνωμοτοῦν, δουλεῖς ἰδική τους.

— Ἔχεις δίκαιον. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλανσῶν, καὶ ἄς τὰ ξεμπερδεύσουν μόνοι των.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ πέρδικες εἶχον ψηθῆ ὡς τὰς ἤθελον, ὁ Πεδεμόντιος, προσεκάλεσε τὸν Λαουριέρον νὰ τὰς ἀποσύρῃ τοῦ πυρός.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Δεμουὺ εἶχον φθάσει εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ὅτε δὲ ὁ Γρηγόριος ἐτοιμάσας τὴν τράπεζαν ἐξῆλθε.

— Ἐ! βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δεμουὺ, εἶδετε τὸν Ὀρθωνα;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἄφισεν εἰς τὸν καθρέπτην. Τὸ παιδίον ἴσως ἐφοβήθη, διότι ἡ βασιλομήτωρ τὸ εὖρεν ἐκεῖ, ὥστε ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ περιμείνῃ, ἀνησύχησα μάλιστα ὀλίγον, διότι ἡ Δαριόλη μοι εἶπεν ὅτι ὠμίλησε πολλὴν ὥραν μετὰ τῆς Αἰκατερίνας.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ὁ μικρὸς εἶναι εὐφύεστατος. Καὶ τοι δὲ ἡ βασιλομήτωρ εἶναι τετραπέρατη, καὶ αὐτὸς δὲν πάει ὀπίσω. Εἶμαι βέβαιος.

— Καὶ σεῖς τὸν ἐπανεἶδετε;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ τὸν ἶδω ἀπόψε. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ ἐδῶθεν, καὶ τότε θὰ μάθω παρ' αὐτοῦ τί ἔτρεξε.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦτο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Mathurins*, ποῖος ἦτο;

— Ποῖος ἄνθρωπος;

— Ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὸν μανδύαν καὶ τὸν ἵππον; Εἴσθε βέβαιος περὶ αὐτοῦ.

— Εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων. Ἄλλως τε, δὲν γνωρίζει τὴν Ἑμετέραν Μεγαλειότητα, καὶ ἀγνοεῖ ποῖος εἴσθε.

— Τότε δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεων μᾶς μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν;

— Ἀναμφιβόλως, ἄλλως τε ὁ Δελαμόλ φρουρεῖ.

— Θαυμάσια.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, τί λέγει ὁ Ἀλανσῶν;

— Ὁ Ἀλανσῶν δὲν θέλει πλέον ν' ἀναχωρήσῃ. Τὸ εἶπε καθαρῶς. Ἡ ἐκλογή τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού εἰς βασιλέα τῆς Πολωνίας καὶ ἡ ἀδιαθεσία τοῦ βασιλέως μετέβαλον τὰ σχέδιά του.

— Λοιπὸν ἕνεκα αὐτοῦ ἀποτυγχάνει τὸ σχέδιόν μᾶς;

— Ναί.

— Τότε μᾶς προδίδει;

— Ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ μᾶς προδώσῃ εἰς τὴν πρώτην περίστασιν.

— Ὁ οὐτιδανός! ὁ ἀπιστος! διατί δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐπιστολάς μου;

— Διὰ νὰ ἔχη αὐτὸς ἀποδείξεις, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μὴν ἔχωσι κατ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, τὸ πᾶν ἀπώλετο! δὲν ἔχει οὕτω, Δεμουὺ;

— Ἀπεναντίας, ἐκερδίσαμεν, βασιλεῦ. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὅλον τὸ κόμμα, πλὴν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κονδέ, εἶναι ὑπὲρ ὑμῶν καὶ μετεχειρίζετο τὸν δούκα ὡς προπύργιον. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς τελετῆς, μετερρύθμισα τὰ σχέδια καὶ ἐπανέφερα πάντας πρὸς ὑμᾶς. Ἐκατὸν ἄνδρες σὰς ἤρκουν ὅπως φύγετε μετὰ τοῦ Ἀλανσῶν, ἔχω ἤδη χιλίους πεντακοσίους, οἱ ὅποιοι ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ ἦναι ἐτοιμοὶ καὶ παρατεταγμένοι κλιμακῆδὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Πῶ. Δὲν θὰ ἦναι πλέον φυγὴ, ἀλλ' ὑποχώρησις. Χίλιοι πεντακόσιοι ἄνδρες σὰς ἀρκούσι, βασιλεῦ, καὶ νομίζετε ὅτι εἴσθε ἀσφαλῆς ἔχοντες ὀλόκληρον στρατόν;

Ὁ Ἐρρίκος ἐμειδίασε καὶ πλήξας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου εἶπεν:

— Σὺ μόνος, Δεμουὺ, δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας δὲν εἶναι τόσον δειλὸς ὅσον φαίνεται.

— ὦ! Θεέ μου! τὸ εἰζεύρω, βασιλεῦ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὅλη ἡ Γαλλία.

— Ἄλλ' ὅταν συνωμοτῇ τις πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ. Πρῶτος δὲ ὅρος τῆς ἐπιτυχίας εἶναι ἡ ἀπόφασις, καὶ ὅπως αὕτη εἶναι ταχεῖα, εἰλικρινῆς καὶ ὀριστικὴ πρέπει νὰ ἦναι τις πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, κατὰ ποίας ἡμέρας εἶναι κινήσιον;

— Ἀνὰ πᾶσαν ὀγδόην καὶ δεκάτην ἡμέραν.

— Πότε ἐκυνηγήσατε;

— Σήμερον.

— Λοιπὸν μετὰ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας θὰ ἦναι πάλιν;

— Ἰσως καὶ πρότερον.

— Ἀκούσατε. Τὸ πᾶν νομίζω εἶναι ἐντελῶς ἡσυχον. Ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού ἀνεχώρησε καὶ δὲν σκέπτονται πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς ἀναλαμβάνει ὀσημέραι ἐκ τῆς ἀσθενείας του. Αἱ καθ' ἡμῶν προγραφαὶ ἔπικσαν σχεδόν. Περιποιήθητε τὴν βασιλομήτορα, περιποιήθητε τὸν Ἀλανσῶν, λέγετε εἰς αὐτὸν πάντοτε ὅτι ἄνευ αὐτοῦ δὲν ἀναχωρεῖτε. Προσπαθήσατε δὲ νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ δυσκολώτερον.

— Ἐσο ἡσυχος, θὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἔχει τόσῳ μεγάλῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἀλλὰ πιστεύει πᾶν ὅ,τι τοῦ λέγει ἡ βασιλισσα.

— Καὶ ἡ βασιλισσα ὑπηρετεῖ ἡμᾶς εἰλικρινῶς;

— Ἔχω τὴν περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Ἄλλως τε, εἶναι φιλόδοξος καὶ αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας τὴν μαγεύει.

— Λοιπὸν, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ κινήσιου γνωστοποιήσατέ μοι ποῦ θὰ γείνη εἰς Βορδὸ, εἰς ἅγιον Γερμανόν, ἢ εἰς τὸ Παμβουλλιέ. Προσθέσατε ὅτι εἴσθε ἐτοιμὸς,

και όταν ιδήτε τον κύριον Δελαμούλ διερχόμενον εφίππον, ακολουθήσατε αὐτόν, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος. Ἀφοῦ δὲ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους, ἂν ἡ βασιλομήτωρ θελήσῃ νὰ σὰς συλλάβῃ, πρέπει νὰ τρέξῃ κατόπιν ὑμῶν. Ἀλλὰ οἱ νορμανδικοὶ αὐτῆς ἵπποι, ὡς ἐλπίζω, οὐδὲ κἂν τὰ πέταλα θὰ ἰδῶσι τῶν βαρβαρικῶν καὶ ἰσπανικῶν ἵππων μᾶς.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ἐχετε χρήματα, βασιλεῦ;

— Ὅχι πολλά. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἔχει ἡ Μαργώ.

— Εἶτε ἰδικὰ σας, εἴτε τῆς βασιλείσσης, λάβετε μεθ' ὑμῶν, ὅσῳ περισσότερα δυνηθῆτε.

— Σὺ δέ, ἐν τούτοις, τί θὰ κάμῃς;

— Ἀφοῦ ἐνησχολήθην διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, πιστεύω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἀσχοληθῶ ὀλίγον τι καὶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου.

— Ὅ,τι θέλεις Δεμουῦ, ὅ,τι θέλεις Ἀλλὰ τόσας ὑποθέσεις ἔχεις;

— Ἀκούσατε, βασιλεῦ. Ὁ Ὀρθων μοι εἶπε, εἶναι δὲ πολὺ εὐφυὲς τὸ παιδίον καὶ τὸ συνιστῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὁ Ὀρθων μοι εἶπε χθὲς ὅτι συνήντησε παρὰ τὸ Ὀπλοστάσιον τὸν λιστήν ἐκεῖνον Μωρεβέλ, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὸν Ρενὲ ἀνέλαβε καὶ τώρα θερμαίνεται εἰς τὸν ἥλιον ὡς ὄφις.

— Ἄ! ἐνοῶ, εἶπεν, ὁ Ἑρρίκος.

— Ἄ! ἐννοεῖτε; καλὰ... Ἡμέραν τινὰ θὰ ἦσθε βασιλεὺς καὶ ἂν ἔχετε τινὰ ἐκδικησιν ὡς τὴν ἰδικὴν μου θὰ τὴν διεξαγάγετε ὡς βασιλεὺς. Ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης, καὶ πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ ὡς στρατιώτης. Λοιπόν, ὅταν αἱ ὑποθέσεις ἡμῶν διευθετηθῶσιν, ὅπερ θὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν ληστήν ἐκεῖνον πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας νὰ ἐνδυναμωθῇ, θὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ νὰ κάμω ἓνα περίπατον εἰς τὸ Ὀπλοστάσιον, καὶ θὰ τὸν καρφῶσω εἰς τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ξίφους μου, μετὰ τοῦτο δὲ θὰ ἀφίσω τοὺς Παρισίους, ἔχων τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.

— Κάμει τὴν δουλειά σου, φίλε μου. Ἀλλὰ, εἰσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Δελαμούλ;

— Ἄ! θελκτικώτατος νέος, εἰς τὴν πίστιν μου καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς Ἰλῆς ψυχῆ τε καὶ σώματι. Ἐπ' αὐτοῦ δύνασθε νὰ βασισθῆτε, ὡς καὶ ἐπ' ἐμοῦ, γενναῖος...

— Καὶ πρὸ πάντων ἐχέμυθος. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν εἰς Ναβάρραν. Ἀφοῦ δὲ φθάσωμεν ἐκεῖ, θὰ ἴδωμεν πῶς θὰ τὸν ἀνταμειψώμεν.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἑρρίκος, καὶ τῆς θύρας ἀνοίγεισης ἢ μᾶλλον θραυσθείσης, εἰσῆλθεν ὁ Δελαμούλ κάτωχος καὶ τεταραγμένος.

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν, ἡ οἰκία εἶναι περικυκλωμένη.

— Περικυκλωμένη! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος ἐγερθεὶς, καὶ ὑπὸ ποίων;

— Ὑπὸ τῶν φρουρῶν τοῦ βασιλέως.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Δεμουῦ, σύρας ἐκ τῆς ζώνης του τὰ πιστόλιά του ἔχομεν μάχην, καθ' ἃ φαίνεται.

— Ἄ! ναί, εἶπεν ὁ Δελαμούλ. Πρόκειται καλὰ περὶ πιστολίων καὶ μάχης. Τί θὰ κάμετε ἐναντίον πενήτηνδεκα ἀνδρῶν;

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἂν ὑπῆρχε μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ φύγωμεν...

— Ὑπάρχει, βασιλεῦ, ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθην καὶ ἐγώ, καὶ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστῆται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ...

— Καὶ ὁ Δεμουῦ;

— Καὶ ὁ Δεμουῦ δύναται νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ... Πρέπει ὅμως νὰ σπεύσῃτε, καὶ οἱ δύο.

Ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὴν κλίμακα.

— Εἶναι λίαν ἀργά, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὡ! ἂν ἠδύνατό τις νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ μόνον πέντε λεπτά, ἐγγυῶμαι περὶ τοῦ βασιλέως.

— Τότε ἐγγυήθητε, κύριε, εἶπεν ὁ Δεμουῦ, καὶ ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τοὺς ἀπασχολήσω. Πηγαίνετε, βασιλεῦ.

— Ἀλλά, τί θὰ κάμῃς;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε περὶ ἐμοῦ, βασιλεῦ. Φύγετε.

Καὶ ὁ Δεμουῦ ἐξηφάνισε τὴν παροψίδα, τὸ μάκτρον καὶ τὸ ποτήριον τοῦ βασιλέως, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἦτο μόνος εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἐλθετε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμούλ, λαβὼν τὸν Ἑρρίκον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ σύρων αὐτόν ἐξω τοῦ δωματίου.

— Γενναῖέ μου Δεμουῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνας πρὸς αὐτόν τὴν χεῖρα.

Ὁ Δεμουῦ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα ἐκεῖνην, ὥθησε τὸν βασιλέα ἐξω τοῦ δωματίου καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τοῦ ὄχρους.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Αὐτὸς θὰ μείνῃ νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ σωθῶμεν. Ἀλλὰ ποῖος διάβολος μᾶς ἐπρόδωκε;

— Ἐλθετε, βασιλεῦ. Ἀναβαίνουσι.

Καὶ πράγματι ἤρξατο φαινόμενον τὸ φῶς τῶν πυρῶν, ἠκούετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βηθμίδων ὁ κρότος τῶν ξιφῶν.

— Προσοχή! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμούλ.

Καὶ ὁδηγῶν αὐτὸν ἐν τῷ σκότει τὸν ἀνεβίβασεν δύο ἑτι πατώματα, ὥθησε τὴν θύραν δωματίου τινός, τὴν ὁποίαν ἐπκνέκλεισε διὰ τοῦ ὄχρους, καὶ ἀνιέξας τὸ παράθυρον τοῦ τιμωνίου:

— Βασιλεῦ, εἶπεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀγαπᾷ τὰς ἐπὶ τῶν στεγῶν ἐκδρομάς;

— Ἐγώ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ κυνηγὸς τῶν ἐλάφων;

— Τότε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ. Γνωρίζω τὸν δρόμον καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσω.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Σὰς ἀκολουθῶ.

Ὁ Δελαμούλ διεσκέλισε πρῶτος τὸ παράθυρον καὶ ἠκολούθησε μακρὰν τινὰ ὑδρορρόην, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο ὑπὸ δύο στεγῶν εἶδος μικρᾶς κοιλάδος. Ἐπὶ τῆς κοιλάδος ταύτης ἠνοίγετο τὸ παράθυρον ἀκατοικήτου τινός ὑπερφύου.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμούλ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Τόσῳ τὸ καλῆτερον.

Καὶ ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα ἐκ τοῦ κατώχρου μετώπου του.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δελαμούλ, δὲν ὑπάρχει ἄλλη δυσκολία. Τὸ ὑπερφῶν ἔχει κλίμακα, ἡ ὁποία καταλήγει εἰς στενὴν τινὰ δίοδον φέρουσαν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Διήλθον διὰ τοῦ μέρους τούτου, βασιλεῦ, καὶ εἰς νύκτα πολλῶ φοβερωτέραν ταύτης.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Πηγαίνουμεν.

Ὁ Δελαμούλ ὠλίσθησε πρῶτος διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἔφθασεν εἰς τὴν κακῶς κεκλεισμένην θύραν, ἠνέφξεν αὐτὴν καὶ, εὐρεθείς εἰς τὴν ἄκραν ἐλικοειδοῦς κλίμακος, ἔθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου τὸ πρὸς προφύλαξιν χρησιμεῦον σχοινίον καὶ εἶπεν:

— Ἐλθετε, βασιλεῦ.

Εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος ὁ Ἑρρίκος ἔστη. Ἦτο ἐκεῖ παράθυρον βλέπον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου. Εἰς τὴν ἀπέναντι κλίμακα ἐφαινοντο τρέχοντες στρατιῶται, οἱ μὲν κρατοῦντες γυμνὰ τὰ ξίφη, οἱ δὲ φέροντες πυρσούς.

Ἀφῆνης ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὁ βασιλεὺς εἶδε τὸν Δεμουῦ, ὅστις εἶχε παραδώσει τὸ ξίφος του καὶ καθήρχετο ἠσυχῶς.

— Πτωχὲ νέε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καρδία γενναία καὶ ἀφωσιωμένη!

— Εἰς τὴν πίστιν μου! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμούλ, εἶναι πολὺ ἠσυχος, μάλιστα γελᾷ. Στοιχηματίζω ὅτι σκέπτεται καλὸν τι παιγνίδιον, διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, σπανίως γελᾷ.

— Καὶ ὁ νέος ὁ ὁποῖος ἦτο μαζὺ σας;

— Ὁ Κοκονάς;

— Ναί, τί ἔγεινε;

— Ὡ, βασιλεῦ! δὲν ἀνησυχῶ περὶ αὐτοῦ. Ἰδὼν τοὺς στρατιώτας, μίαν μόνην λέξιν μᾶς εἶπε:

«— Κινδυνεύομεν τίποτε;»

— Τὴν κεφαλήν, τῷ ἀπήντησα.

— Καὶ σὺ σώζεσαι;

— Ἐλπίζω, τῷ εἶπον.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, μοι ἀπήντησε, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σωθῇ. Ὅταν συλλάβωσι τὸν Κοκονά, σας ἐγγυῶμαι ὅτι εἶχε συμφέρον ν' ἀφίσῃ νὰ τὸν συλλάβωσι.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅλα εἶναι καλὰ, ἄς προσπαθήσωμεν δὲ νὰ φθάσωμεν ὅσον τάχιστα εἰς τὸ Λουβρον.

— Τοῦτο εἶναι εὐκόλον, βασιλεῦ. Ἄς περιτυλιχθῶμεν εἰς τοὺς μανδύας μᾶς καὶ ἄς ἐξέλθωμεν. Ἡ ὁδὸς εἶναι πλήρης ἀνθρώπων, οἵτινες ἔτρεξαν ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. Θὰ μᾶς ἐκλάβωσι δὲ ὡς περιέργους.

Εὐρόντες δὲ τὴν θύραν ἀνοικτὴν, δὲν εὐρον ἄλλην δυσκολίαν ὅπως ἐξέλθωσιν ἢ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ συρρεῦσαν πλῆθος.

Ἐν τούτοις ἀμφότεροι κατῴρθωσαν νὰ ὀλισθήσωσι διὰ μέσου τοῦ πλῆθους καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Averon. Φθάσαντες ὅμως εἰς τὴν ὁδὸν Pouliz καὶ διερχόμενοι τὴν πλατείαν τοῦ Saint-Germain - l' Auxerrois εἶδον τὸν κύριον Ναισὺ καὶ τοὺς

μετ' αὐτοὺς φρουροὺς ἄγοντας τὸν Δεμού.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Καθ' ἃ φαίνεται, φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὸ Λούβρον. Διάβολε! θὰ κλείσωσι τὰς θύρας. . . και θὰ σημειώσωσι τὰ ὀνόματα τῶν εἰσερχομένων. Ἄν μὲ ἴδωσι δὲ νὰ εἰσέλθω μετ' αὐτόν, θὰ ἦναι μία πιθανότης ὅτι ἤμην μαζὺ του.

— Ἄλλά, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μὴν εἰσέλθετε εἰς τὸ Λούβρον διὰ τῆς θύρας.

— Καὶ πῶς διάβολον θέλεις νὰ εἰσέλθω;

— Καὶ δὲν ἔχει ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης τὸ παράθυρον τῆς βασιλείσης τῆς Ναβάρρας;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλησμονοῦν! . . . Ἄλλά, πῶς νὰ τὸ μάθῃ ἡ βασιλίσσα;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὑποκλιθεὶς μετ' εὐγνώμονος σεβασμοῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ρίπτει τόσῳ καλῶς τὰς πέτρας!

ΜΖ

ΔΕΜΟΥ ΔΕΣΕΜΦΑΛ.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ Αἰκατερίνα εἶχε λάβει τόσῳ καλῶς τὰ μέτρα της, ὥστε ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπετύχωνεν ἀναποφεύκτως.

Ὡς ἐκ τούτου, περὶ τὴν δεκάτην ἀπέπεμψε τὴν Μαργαρίταν πεπεισμένη, ὡς καὶ πράγματι συνέβαινεν, ὅτι ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἠγνόει τί ἐσκευαίετο κατὰ τοῦ συζύγου της. Αὐτὴ δὲ μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως, ὃν παρεκάλεσε νὰ μὴ κατακλιθῇ ἔτι.

Ὁ Κάρολος ἰδὼν τὸ θριαμβευτικὸν ὄφος τῆς Αἰκατερίνας, ὅπερ μετ' ὅλην τὴν συνήθη αὐτῇ προσποίησιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ, τὴν ἠρώτησεν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ἐν μόνον δύναμαι νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἀπαλλαγῆτε δύο τῶν ἀσπονδοτέρων ἡμῶν ἐχθρῶν.

Ὁ Κάρολος συνωφρῶθη, ὡς ἄνθρωπος λέγων καθ' ἑαυτόν: Καλά, θὰ τὸ ἴδωμεν. Καὶ καλέσας δι' ἑνὸς συριγμοῦ τὸν θηρευτικὸν κῦνά του, ὅστις συρόμενος ἐπὶ τῆς κοιτίας, δίκην ὄφεος, προσῆλθε καὶ ἔθετο τὴν λεπτὴν καὶ νοήμονα κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κυρίου του, περιέμενε.

Μετὰ τινὰ λεπτά, καθ' ἃ ἡ Αἰκατερίνα οὐδ' ἀνέπνεε σχεδόν, τόσῳ προσεκτικῇ ἤτο, ἠκούσθη κρότος πιστολίου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λούβρου.

— Τί εἶναι πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς, ἐνῶ ὁ κύων ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔτεινε τὰ ὦτα.

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Σύνθημα μόνον.

— Καὶ τί σημαίνει τὸ σύνθημα τοῦτο;

— Σημαίνει ὅτι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ μόνος, ὁ ἀληθὴς ἡμῶν ἐχθρὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν πλέον νὰ σᾶς βλάψῃ.

— Τί! ἐφόνευσαν ἕνα ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, παρατηρῶν τὴν μητέρα του διὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ἐκείνου βλέμματος, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ δολοφονία καὶ

ἡ χάρις εἶναι ἀποκλειστικὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

— Ὅχι, βασιλεῦ, ἀλλὰ συνέλαβον δύο.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Πάντοτε βουρξοῦνται, πάντοτε σκευωρίαί, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ βασιλέως. Ἄλλά, μητέρ μου, τώρα ἠῤῥησα καὶ ἐγὼ ἀρεκτά, ὥστε δύναμαι νὰ ἀγρυπνῶ ἐπ' ἐμοῦ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ παραμύνας. Πηγαίνετε εἰς τὴν Πολωνίαν μὲ τὸν υἱόν σας Ἐρρίκον, ἂν θέλετε νὰ βασιλεύετε. Ἄλλά ἐδῶ ἔχετε ἄδικον, σας τὸ λέγω καθαρά, νὰ παίζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον.

— Θεέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναμηνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις σας. Ἄλλά ἤτο ἐπιχειρήσεις, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀρχίσει πρὸ καιροῦ, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε μοὶ ἐλέγετε ἔχω ἄδικον, ἐγὼ δὲ ἐπεθύμουν μεγάλως νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶχον δίκαιον.

Ἐνῶ δὲ ἡ βασιλομήτωρ ἔλεγε ταῦτα, ἄνδρες πολλοὶ ἠκούσθησαν σταθέντες ἐν τῷ προδρόμῳ, καὶ ὁ κρότος τῆς ἀκτιρίδος τῶν πυροβόλων ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ σταθέντες ἐκεῖνοι ἦσαν στρατιῶται.

Ἀμέσως δὲ ὁ κύριος Νανσύ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως εἰσέλθῃ παρὰ τῶ βασιλεῖ.

— Ἄς εἰσέλθῃ, εἶπεν ὁ Κάρολος ζωηρῶς.

Ὁ κύριος Νανσύ εἰσελθὼν ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Αἰκατερίναν εἶπε:

— Δέσποινα, αἱ διαταγαὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐξετελέσθησαν. Συνελήφθη.

— Πῶς, συνελήφθη; ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα ταρχθεῖσα λίαν. Μόνον ἕνα συνελάβετε;

— Ἦτο μόνος, δέσποινα.

— Καὶ ἀντέστη;

— Διόλου. Ἐδείπνει ἡσύχως ἐν τινὶ δωματίῳ καὶ παρέδωκε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν.

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεῦς.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα φέρετε τὸν αἰχμάλωτον, κύριε Νανσύ.

Μετὰ πέντε λεπτά εἰσήγαγον τὸν Δεμού.

— Ὁ Δεμού! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεῦς. Τί συμβαίνει, κύριε;

— Ἐ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού, ἐντελῶς ἀτάραχος, ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ θὰ ἀποτείνω αὐτῇ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Ἀντὶ νὰ ἀποτείνετε εἰς τὸν βασιλέα τοιαύτην ἐρώτησιν, κύριε Δεμού, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν υἱόν μου ποῖος ἤτο ὁ εὐρεθεὶς ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας νύκτα τινά, καὶ ὁ ποῖος ἀντιστᾶς εἰς τὰς διαταγάς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὡς ἐπαναστάτης ἐφόνευσε δύο κλητῆρας καὶ ἐτραυματίσεν τὸν κύριον Μωρεβέλ;

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς. Εἰζέυρατε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, κύριε Δεμού;

— Ναί, βασιλεῦ. Καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ μάθῃ;

— Τοῦτο θὰ μὲ εὐχαρίστει μεγάλως, τὸ ὁμολογῶ.

— Λοιπὸν, βασιλεῦ, ὠνομάζετο Δεμού Δεσεμφάλ.

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ αὐτός!

Ἡ Αἰκατερίνα, ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ τολμη ταύτῃ, ὡπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Καὶ πῶς; εἶπε Κάρολος ὁ Θ' ἐτολήμασατε ν' ἀντιστῆτε εἰς τὰς διαταγάς τοῦ βασιλέως;

— Πρῶτον, βασιλεῦ, ἠγνόουν ὅτι ὑπῆρχε διαταγὴ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Εἶτα ἐν μόνον εἶδον, ἡ μᾶλλον ἕνα ἄνθρωπον μόνον, τὸν Μωρεβέλ, τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ ναυάρχου. Τότε ἐνθυμήθη ὅτι πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κοιτῶνι, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Αὐγούστου, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ὑπεσχέθη νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνον. Ἐπειδὴ δ' ἔκτοτε σπουδαία συμβάντα ἐπῆλθον, ἐνόμισα ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀκουσίως αὐτοῦ ἀπεγράφη τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης. Ἰδὼν δὲ τὸν Μωρεβέλ ἐνώπιόν μου, ἐπίστευσα ὅτι ὁ οὐρανὸς μοὶ τὸν ἔστειλε. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἠγνόει τὰ λοιπά. Ἐκτύπησα αὐτὸν διὰ τῆς σπάθης μου ὡς δολοφόνον, καὶ ἐπυροβόλησα κατὰ τῶν ἀνθρώπων του, ὡς κατὰ ληστῶν.

Ὁ Κάρολος δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ μετὰ τοῦ Ἐρρίκου φίλια του παρῖστα εἰς αὐτόν τὰ πράγματα ὅλως διάφορα ἢ ὅπως ἐβλεπεν αὐτὰ πρὶν. Πολλάκις δὲ ἡ νέα ἔποψις, ὅφ' ἦν τὰ ἐβλεπεν, ἐνεποιεῖ αὐτῷ τρόμον.

Προκειμένου περὶ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἡ Αἰκατερίνα ἤκουσε πολλάκις παρὰ τοῦ υἱοῦ της λόγους ὁμοιάζοντας πρὸς ἐλέγχους συνειδήσεως.

— Ἄλλά, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, τί ἐζητεῖτε κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Δεμού, τοῦτο εἶναι μακρὰ ἱστορία. Ἄν ὅμως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Λέγετε, τὸ θέλω.

— Ὑπακούω, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού ὑποκλιθεὶς.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε βλέπουσα τὸν νέον Οὐγονόττον ἀνησύχως.

— Ἀκούομεν, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐδῶ, Ἀκταίων!

Ὁ κύων ἐπανέλαβε τὴν θέσιν, ἣν εἶχε πρὶν ἢ εἰσαχθῆ ὁ αἰχμάλωτος.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμού, ἤλθον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ἀπισταλμένος παρὰ τῶν διαμαρτυρομένων ἀδελφῶν μου, τῶν πιστῶν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ὑπηκόων.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐποίησε νεῦμά τι εἰς τὸν Κάρολον.

— Ἐστὲ ἡσύχος, μητέρ μου. Δὲν χάνω οὐδὲ λέξιν. Ἐξακολουθήσατε, κύριε Δεμού, καὶ διατί ἤλθετε;

— Ὅπως εἰδοποιήσω τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ὅτι ἐξωμόσας ἀπώλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Οὐγονόττων. Ἄλλ' ὅτι τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ πατρός του Ἀντωνίου τοῦ Βουρβόνου καὶ τῆς μητρός του, τῆς γενναίας Ἰωάννης Ἀλβρέτ, αἱ δια-

μαρτυρούμενοι δὲν ἤθελον νὰ προσβάλωσιν αὐτὸν κηρύττοντες τὸν ἔκπτωτον, ὡς ἐκ τούτου τὸν παρεκάλουν νὰ παραιτηθῆ τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ναβάρρας δικαιομάτων του.

— Καὶ τί ἀπήντησεν αὐτός; ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποστῇ ἀταράχως τὸ κτύπημα.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλ' αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας, τὸ ὁποῖον ἀνευ τῆς ἀδείας μου περιφέρουσιν εἰς ὅλας τὰς κεφαλὰς, νομίζω ὅτι μοὶ ἀνήκει ὀλίγον τι.

— Οἱ Οὐγονόττοι, βασιλεῦ, ἀναγνωρίζουσιν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑμετέρας κυριαρχίας. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλπίζουσιν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ εὐχρεσθηθῆ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ προσφιλῶς αὐτῆ κεφαλῆς.

— Ἐπὶ κεφαλῆς, ἡ ὁποία εἶναι προσφιλεῖς εἰς ἐμέ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ περὶ ποίως κεφαλῆς ὀμιλεῖτε, κύριε; Δὲν σὰς ἔννοῶ.

— Περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐγένετο κάτωχος, ὡς ὁ θάνατος, καὶ παρετήρει τὸν Δεμουῦ διὰ πυρίνου βλέμματος.

— Καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσῶν τὸ εἶξεν;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Καὶ ἐδέχετο τὸ στέμμα αὐτό;

— Μὲ τὴν ἀδειαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἰς τὴν ὁποίαν μὰς ἔστειλε.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Τὸ στέμμα αὐτὸ ἀρμόζει θαυμασιῶς εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν. Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ! Εὐχαριστῶ, Δεμουῦ, εὐχαριστῶ! Ὅταν ἔχετε τοιαύτας ιδέας θὰ ἦσθε πάντοτε δεκτὸς εὐχαρίστως ἐν τῷ Λούβρῳ.

— Πρὸ πολλοῦ, βασιλεῦ, θὰ σὰς εἶχον ἀνακοινῶσαι ταῦτα πάντα, ἀνευ τῆς ἀτυχῆς ἐκείνης ὑποθέσεως τοῦ Μωρεβέλ, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλά, τί ἔλεγε καὶ ὁ Ἑρρίκος περὶ τοῦ σχεδίου τούτου;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, δέσποινα, ὑπέκυπτεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ δὲ παραίτησις αὐτοῦ ἦτο ἔτοιμος.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, πρέπει νὰ ἔχετε τὴν παραίτησιν ταύτην;

— Πραγματι, δέσποινα, κατὰ τύχην τὴν φέρω μετ' ἐμοῦ, ὑπογεγραμμένην καὶ χρονολογημένην ὑπ' αὐτοῦ.

— Χρονολογημένην πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Λούβρου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, ἀπὸ τῆς προτεραίας, νομίζω.

Καὶ ὁ Δεμουῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν ὑπὲρ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν παραίτησιν, γεγραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου καὶ φέρουσιν τὴν ἀνωθὶ χρονολογίαν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Κάρολος, εἶναι ἐν τάξει ἡ παραίτησις αὕτη.

— Καὶ τί ἐζήτηε ὁ Ἑρρίκος ἀντὶ τῆς παραίτησεώς του;

— Οὐδὲν, δέσποινα. Ἡ φιλία τοῦ βασιλέως Καρόλου, μὰς εἶπεν, ἀντήμειβεν αὐτὸν πλουσιοπαρόχως διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς στέμματος.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔδραξε τὰ χεῖλη ἐκ τῆς ἀργῆς καὶ συνέστρεψε τὰς ὠραίας χεῖράς της.

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀκριβέστατα, Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Τότε, ἐπανελάθεν ἡ βασιλομήτωρ, ἀφοῦ εἶχετε συμφωνήσει περὶ πάντων τούτων μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, πρὸς τί ἢ μετ' αὐτοῦ συνέντευξίς σας κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ἐγὼ συνέντευξιν, δέσποινα, μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας; Ὁ κύριος Νανσύ, ὁ ὁποῖος μὲ συνέλαβε, δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἤμην μόνος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ τὸν προσκαλέσῃ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Κύριε Νανσύ! ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν εἰσήλθε.

— Κύριε Νανσύ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὁ κύριος Δεμουῦ ἦτο ὅλος διόλου μόνος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου;

— Ἐν τῷ δωματίῳ ναί, δέσποινα; ἀλλ' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ὄχι. Ἦτο καὶ εἰς ἄλλο εὐπατρίδης.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ποῖος ἦτο ὁ σύντροφός του;

— Ἄγνωστος ἂν ἦτο σύντροφος τοῦ κυρίου Δεμουῦ, δέσποινα. Εἰξέρω μόνον ὅτι ἀπέδρα ἔκ τινος ὀπισθίου θύρας ἀφοῦ ἐφύενεσε δύο τῶν φρουρῶν μου.

— Καὶ ἀναγνωρίσατε τὸν εὐπατρίδην ἐκεῖνον;

— Ἐγὼ, ὄχι; ἀλλ' οἱ φρουροὶ μου.

— Καὶ ποῖος ἦτο; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ὁ κόμης Ἀννίβας Δὲ Κοκονάς.

— Ἀννίβας Δὲ Κοκονάς! ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς σκυθρωπάσας. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔσφαξε τὸσους Οὐγονόττους κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου;

— Ὁ κύριος Δὲ Κοκονάς, εὐπατρίδης τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος. Δύνασθε νὰ ἀποσυρθῆτε, κύριε Νανσύ, καὶ ἄλλοτε μὴ λησμονῆτε...

— Τί, βασιλεῦ;

— Ὅτι εἰσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ ὅτι εἰς ἐμέ μόνον ὀφείλετε ὑποταγῆν.

— Ὁ Νανσύ ἐξῆλθεν ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως.

Ὁ Δεμουῦ παρετήρησε τὴν Αἰκατερίναν, μειδιάσας εἰρωνικῶς.

Ἐγένετο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῆ. Ἡ βασιλίσσα συνέστρεψε τοὺς κροσσούς τῆς ζώνης της. Ὁ Κάρολος ἐθώπευε τὸν κῦνά του.

— Ἀλλὰ ποῖος ἦτο ὁ σκοπός σας, κύριε; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ Κάρολος. Θὰ ἐνεργεῖτε διὰ τῆς βίας;

— Κατὰ τίνος;

— Κατὰ τοῦ Ἑρρίκου, κατὰ τοῦ Φραγκίσκου, ἢ κατ' ἐμοῦ;

— Βασιλεῦ, εἶχομεν τὴν παραίτησιν τοῦ γαμβροῦ σας, εἶχομεν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ σας, καὶ καθὼς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς Ὑμετέ-

ρας Μεγαλειότητος, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ὀλεθρία ἐκείνη ὑπόθεσις τοῦ Λούβρου.

— Ἐ! μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε κακὸν εἰς πάντα ταῦτα. Εἰσθε ἐν τῷ δικαιοματί σας, κύριε Δεμουῦ, ζητοῦντες βασιλέα. Αὐτὸ προσέτι τὸ βασίλειον φαίνεται γενόμενον ἐπίτηδες διὰ νὰ προικίσω τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσῳ μεγάλῃ ἐπιθυμίαν διὰ στέμμα, ὥστε οὐδὲ στιγμὴν ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου, ὅταν φέρωμεν αὐτό. Τὸ μόνον κώλυμα διὰ τὴν ἐνθρόνισιν αὐτοῦ ἦτο τὸ δικαίωμα τοῦ Ἑρρικέττου. Ἀφοῦ ὁμοῦ οὗτος παραιτεῖται ἐκουσίως...

— Ἐκουσίως, βασιλεῦ.

— Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Κύριε Δεμουῦ, εἰσθε ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας, τοὺς ὁποῖους ἐτιμώρησα.... ὀλίγον σκληρά, εἶναι ἀληθές... ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ... καὶ νὰ εἰπῆτε εἰς αὐτούς ὅτι, ἀφοῦ ἐπιθυμοῦν διὰ βασιλέα τῆς Ναβάρρας τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐνδίδει εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των. Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἡ Ναβάρρα εἶναι βασίλειον καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῆς καλεῖται Φραγκίσκος. Ὅκτῳ ἡμερῶν προθεσμίαν μόνον ζητῶ, ὅπως ὁ ἀδελφός μου ἐγκαταλίπει τοὺς Παρισίους μετὰ τῶν τιμῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀρμύζουσιν εἰς ἕνα βασιλέα... Πηγαίνετε, κύριε Δεμουῦ. Πηγαίνετε!... Κύριε Νανσύ, ἀφίσσατε νὰ διέλθῃ τὸν κύριον Δεμουῦ. Εἶναι ἐλεύθερος!

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δεμουῦ, προχωρήσας ἐν βῆμα. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ἐπιτρέπει;...

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νέον Οὐγονόττον, ὅστις γονυπετήσας ἠσπάσθη αὐτήν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναχαιτίσας αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, δὲν μοὶ ἐζήτησατε τὴν τιμωρίαν τοῦ ληστοῦ ἐκεῖνου Μωρεβέλ;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Ἄγνωστος ποῦ εἶναι ὅπως τὸν τιμωρήσω, διότι κρύπτεται. Ἄλλ' ἂν τὴν συναντήσατε, τιμωρήσατέ τον ὑμεῖς, σὰς τὸ ἐπιτρέπω, καὶ θὰ μοὶ κάμετε χάριν.

— Ἄ! βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, τοῦτο τῆ ἀληθεία μὲ πληροῦ χαρᾶς. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μείνῃ ἡσυχος. Ἄγνωστος ποῦ εἶναι, ἀλλὰ θὰ τὸν εὑρῶ.

Καὶ ὁ Δεμουῦ, ἀφοῦ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλομήτορος, ἀνεχώρησε, χωρὶς οἱ φρουροὶ νὰ καλύσωσιν αὐτόν. Ἐξελθὼν δὲ τοῦ Λούβρου, ἔδραμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου, καὶ λαβὼν τὸν ἵππον του ἔφθασε μετὰ τρεῖς ὥρας εἰς Μάντην, ὀπισθεν τῶν τειχῶν τῆς ὁποίας ἀνέπνευσε πλέον ἐλευθέρως.

Ἡ Αἰκατερίνα, καταπνίξασα τὴν ὀργὴν της, μετέβη εἰς τὰ δώματά της, ὅθεν ἐπορεύθη εἰς τὰ τῆς Μαργαρίτας.

Ἐκεῖ εὑρε τὸν Ἑρρίκον φέροντα τὸν κοιτωνίτην του καὶ ἔτοιμον, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ κατακλιθῆ.

— Σατανά! ἐπιθύρισε, βοήθησον μίαν πτωχὴν βασιλίσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπε!

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΑΒΔΙΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδι προηγούμενου φύλλου).

Ὁ σουλτάνος ἦλθε καὶ ἔστη ὄρθιος πρὸ τοῦ θρόνου. Δεξιόθεν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν στοὰν ἴσταντο οἱ πρωτοβάθμιοι (τρεῖς οὐρὰς ἔχοντες-οὗτος τοῦ ἰσλὰμ) πασσάδες, ὑπουργοὶ καὶ σύζυγοι σουλτανῶν, ὅπισθεν δ' αὐτοῦ οἱ θαλαμηπόλοι καὶ ὁ ἀρχιευνοῦχος, καταστόλιτος διὰ πρρασῆμων. Ἐν τῇ αὐτῇ περιέμενον κατὰ βαθμοὺς πάντες οἱ ἱερεῖς, φέροντες πρασίνοὺς, ἰόχρους καὶ φαιοὺς μανδύας, οἵτινες δικαιοῦνται νὰ φιλήσωσι τὸν πόδα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ καλὶφου αὐτῶν, καὶ τέλος ἤρχοντο ταπεινῶς οἱ ὑπάλληλοι ἀλλεπκλήως νὰ ἐπιθέσωσι τὰ χεῖλη των ἐπὶ τῆς χρυσοῦς καὶ ἀργυρᾶς σάρπας, ἣν κρατεῖ ἐξηπλωμένην θαλαμηπόλος τις ἐν ἀποστάσει βηματῶν τινῶν ἀπὸ τοῦ σουλτάνου.

Ἡ τελετὴ αὕτη εἶναι λατρεία προσφερομένη τῷ μονάρχῃ, εἶδος ἀνανεώσεως τοῦ πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένου ὄρκου τῆς πίστεως.

Ὅτε ὁ σουλτάνος ἔφθασεν, ἐπῆλθε φρικίαις ἐφ' ὄλον ἐκεῖνου τοῦ πλήθους κρυγῆ δ' ἠκούσθη δεξιῶσεως συνοδευομένη ὑπὸ στρατιωτικῆς μουσικῆς. ἦτις ἐχαιρέτα τὸν παδισάχ διὰ τοῦ ὕμνου Ὁσμανιέ.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχεν ἐγερθῆ, ἵνα καὶ αὕτη χαιρετίσῃ τὸν βασιλέα τῆς καὶ ὡς διὰ ἠλεκτρικῆς συμπτώσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τῶς τοῦ σουλτάνου.

Ἡ κρυγῆ, ἣν ἐξέπεμψεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἀναγνώριζουσα τὸν μυστηριώδη σωτήρα τῆς, ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν κρυγῶν τοῦ πλήθους. Τρέμουσα καὶ δυσπιστοῦσα πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, ἡ νεῆνις ἔμεινε καταγεγοητευμένη ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Αὐτὸς δὲ τὴν ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ τὴν ἀνεγνώρισε, διότι εἶδε τὸ ὄραϊον σῶμά τῆς κλονούμενον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν προσπόλων αὐτῆς, ἀλλ' ἔμεινεν ἀτάραχος Ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν θεώρουν, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μαντεύσωσι τὴν ταρχῆν, ἣτις ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πᾶλλῃ, καὶ νὰ σφίγγῃ πυρετωδῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Τί! ἔχεις, ἀγαπημένη μου Χανούμισσα; ἐπιθύρισε ἀνήσυχος ἡ τροφός, αἰσθανομένη αἰφνης τὴν Γκιούλ κατακλίπτουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Τίποτε... ἔστραγγούλισα τὸ πόδι μου...

Ἡ νεῆνις δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ τίποτε περισσώτερον· καίτοι σχεδὸν λιπόθυμος κατῴρθωσε ν' ἀνεγερθῆ πάλιν ἦτο ἀπάτη, διότι ὁ ἀγγελὸς τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ κεκορημένος ἐκεῖνος σουλτάνος, ὅστις διήρχετο τὰς νύκτας του ἐν μέθῃ... δὲν ἠθέλε νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν δούλων τῆς ἵνα τὸν βλέπῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας, Σέιχ-ούλ-Ἰσλὰμ ἤρχετο πρῶτος ἵνα χαιρετίσῃ τὸν παδισάχ. Ἰδοῦσα τὸν πατέρα τῆς ἡ Γκιούλ ὕψωσε τὸ ριασμακίον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ πλήθει.

Ὁ Ἰζζεδιν-Ἐφένδης, εὐγενὴς γέρον, λευκοπώγων, μὲ ὄψιν γαλήνιον καὶ ἀξιοπρεπῆ, ἔφερε πράσινον σαρίκιον, περιεζωσμένον διὰ στρεπτῆς ταινίας. Ὁ μέγας λευκὸς μανδύας του περιέβαλλεν αὐτὸν ἐντελῶς. Φθὰς πρὸ τοῦ σουλτάνου ἐκινήθη ὅπως γονυπετήσῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ προλαβὼν τὸν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀ! αὐτὸς εἶναι, βεβαίως! ἔλεγε καθ' ἐκέρτην λυπούμενη ἡ Γκιούλ-Χανούμ· δὲν μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος τῶν Μουσουλμάνων;... Παράφρων ἐγώ! ἐγώ, ἣτις ἐπίστευον ὅτι ἠγάπων ἀγγελον ἢ ποιητὴν, ἐν ᾧ εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν σουλτάνον, φεῦ!

Ὁ Σέιχ-ούλ-Ἰσλὰμ εἶχεν ἀπλώσει τὰς χεῖρας ὡς προσευχόμενος, εὐλογῶν τὸν ἀρχοντὰ του. Πάντες οἱ παρόντες ἠπλώσαν τὰς χεῖρας, πλὴν τῆς Γκιούλ, ἣτις ἔμεινεν ἀπαθῆς καὶ ἐκλελυμένη. Ἐν ᾧ δὲ οἱ Εὐρωπῆοι, ὄρθιοι ἀφήρουν τοὺς πέλους των, τὰ ὄπλα τῶν στρατιωτῶν ἐχαιρέτιζον ἐν σιωπῇ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ δέησις, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ πασσάδες ἐλθόντες ἐφίλησαν τὸν πόδα τοῦ σουλτάνου, ὀρθίον πάντοτε, καὶ ἀκινήτου, καὶ ἔχοντος τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατάνου, ὅθεν τῷ εἶχε φανῆ ἡ Γκιούλ.

Ναζίκ ἡ τροφός εἶχε παρατηρήσει τὴν συγκίνησιν τῆς νεαρᾶς δεσποίνης τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σουλτάνος εἰσήρχετο εἰς τὴν στοὰν, καὶ ἐπέισθη μὲν τότε ὅτι τὴν ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι ἐπίστευεν εἰς τὸ ὀδυνηρότατον ἐξάρθρωμα. εἰς δὲ κατέφυγεν ἡ Γκιούλ.

— Ἄς φύγωμεν, ἄς φύγωμεν, εἶπεν ἡ νεῆνις, ὁ πόνος μου εἶναι ἀνυπόφορος...

Ὅταν σοῦ τάλεγα, Χανούμισσα, ἐπανελάθεν ἡ Ναζίκ, ὅτι αἱ νεαὶ Μουσουλμάναι δὲν πρέπει ν' ἀνακατόνωνται μέσα σὲ τέτοιο γαλαμαδίκι...

Χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα, ἐπὶ τὸν σουλτάνον, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἔλαβε τὸν βραχιόνα τῆς τροφῆς τῆς καὶ ὤδευσε ἀρκούντως ζωηρῶς πρὸς τὴν ἀμαξάν τῆς.

— Ποῦ νὰ σὰς πάγω, Χανούμισσα, ἠρώρησεν ὁ Ἀλίμ.

— Εἰς τὸ κονάκι μας. Δὲν βλέπεις ὅτι πάσχω, καὶ ἔχω ἀνάγκην θεραπείας; ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις πικρῶς.

Καίτοι δὲ προσποιουμένη σφοδρὰν ὀδύνην, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ ἡ δούλη τὴν ἐκροδόχρου λειομετάξης ἐμβάδα τῆς, ἀλλὰ μόνον κατεβίβασαν, κατὰ διαταγὴν τῆς, τὰ μεταξίνα πικραπετάσματα, καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ πλέον, ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ ποταμίδον τὰ δάκρυά τῆς, κλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὸ ἐκ τριχάπτων μανδύλιόν τῆς.

— Καταλαβαίνω πόσο πρέπει νὰ σοῦ πονῇ ἐκεῖνο τὸ ἀξαρνικὸ στραγγούλισμα, εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Ναζίκ, μὰ θὰ σοῦ περάσῃ, Γκιούλ-Χανούμ· ἡ τὴν ἡλικία σου δὲν πεθαίνουν ἀπ' αὐτό...

Ἡ νεῆνις ἔπαυσε νὰ κλαίῃ διὰ τὴν ἀναγνώσῃ τὸ μητρικὸν βλέμμα τὸ φιλοστόργως ἀτενίζον αὐτήν.

— Πιστεύεις;... τῇ εἶπε· λοιπὸν ἀνεγνώρισε;...

— Κανένα, ἀπεκρίθη ἡ Ναζίκ, διὰ ταχυτάτης χειρονομίας δεικνύουσα τὴν δούλην, ἣτις τὰς συνώδευε· μόνον λάβε ὑπομονή, καὶ ἔχε θάρρος εἰς ἐμένα, ἐγὼ θὰ σὲ γιατρέψω...

— Δύσκολον θὰ εἶναι, παρχμᾶνα μου, εἶπεν ἡ Γκιούλ, ἐπαναλαβοῦσα τοὺς λυγμούς τῆς.

— Τίποτε μάλιστα δὲν εἶναι εὐκολώτερο. Τὰ στραγγούλισματὰ μὲ ἔξερουν ἐμένα, ἔχω γιαντρέψῃ τόσα...

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ δὲν ἠρώτησε πλέον τὴν τροφόν τῆς. Ἐπίστευε τῷ ὄντι εἰς τὸ πάθημά τῆς, ἡ καὶ αὕτη εἶχεν ἀναγνώρισε ἐν τῷ σουλτάνῳ τὸν μυστηριώδη ἱππέα τῆς Προύσης; Τοῦτο ἡ Γκιούλ ἠλιγίζε νὰ μάθῃ ἅμα ἠθέλον φθάσει εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐν τῷ κήπῳ τοῦ τεμένους, μετὰ τοὺς ἀσπασμοὺς τῶν πασσάδων, προύχωρησεν ἡ μακρὰ τῶν Μολλάδων σειρὰ ἵνα φιλήσῃ τὸ ὑπόδημα τοῦ σουλτάνου.

Οὗτος δὲ εἶχεν ἤδη καθήσει ἐπὶ τοῦ θρόνου του μὲ ὕψος καταβεβλημένον, καὶ βλέμμα ἄτονον θεωρῶν εἰκὴ τὸ πλῆθος τῶν οὐλεμαδῶν διαβαῖνον ἐνώπιόν του καὶ λέγον χαμηλῇ τῇ φωνῇ: Ὁ σουλτάνος πάσχει βαρῶς· μήπως εἶναι τὸ τελευταῖον Βαϊράμιόν του;

Ἡ θέα τῆς Γκιούλ-Χανούμ ἦτο ἡ μόνη αἰτία τῆς κατηφείας του ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συγκίνησις ἤρκεσε νὰ τὸν ἀδυνατίσῃ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ ἐτέραν πληγὴν ἀπαισίαν εἰς τὴν σφοδρῶς κλονουμένην ὑγείαν του. Ὅσα μᾶλλον ἐφαίνετο ἡ ζωὴ θέλουσα ν' ἀφήσῃ τὸν σουλτάνον, τοσοῦτον οὗτος προσκολλᾶτο εἰς αὐτὴν μετ' ἀπελισμοῦ, εἶχεν ἀφοσιώσει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὸν ἔρωτα τῆς θυγατρὸς τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλὰμ, ὅπως ὁ ἄσωτος χαρτοπαίκτης ρίπτει εἰς τὸ παίγνιον καὶ τὸ τελευταῖον φλωρίον του.

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ νεῆνις αὕτη, ἡ πλήρης τοσαύτης ζωῆς καὶ νεότητος, ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου, εἰς ὃν βραδέως κατήρχετο. Ἐλησμόνοι δὲ πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ἀφ' οὗτου δεκαεξαετῆς ἔτι ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὁσμάν· εἶχε πράξει τὸ ἀγαθόν· ἦτο γενναιόδωρος, φιλοπρόδοτος, φιλελεύθερος, ἀλλὰ τί τῷ ἔμελε; Συνέβησαν πόλεμοι νικηφόροι, ἡ ἀπαισίαι ἀνέτειλαν ἡμέραι, καὶ διὰ ταῦτα πάλιν τί τῷ ἔμελεν; Ἡ δόξα! Ἡδύνατο νὰ τῷ δώσῃ τὴν ζωὴν ἡ δόξα! Ὁ Ἐρως ὅμως; Ἀ! μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναστήσῃ!

Διατὶ ἀνεχώρησεν ἡ Γκιούλ τοσοῦτον ἐσπευσμένος; Ἡ συγκίνησις ἀναμφιβόλως τοῦ νὰ τὸν βλέπῃ ἀπολαύοντα τοσαύτης

λατρείας ὑπῆρξεν ἡαίτια. "Ω! πόσον ὄμως ἦτο εὐτυχῆς ἐκεῖνος τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἔτρεχεν ἔφιππος ἐν Προύσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου τῶν βροντῶν καὶ τῆς λάμψους τῶν ἀστραπῶν... Ἀσμένως ἤθελε δώσει πάσας ταύτας τὰς πομπῶδεις ἐορτάς ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν προεφύλαξε τὴν Γκιουλ-Χανούμ.

Ἡ τελετὴ τοῦ ἀσπασμοῦ διήρκεσε δύο ὥρας. Ὁ σουλτάνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλαιὸν σεράϊ, ὅπου τὸν περιέμενον ἴν' εὐχρηθῶσιν αὐτῇ εὐτυχῆς Βαϊράμιον ἢ μήτηρ, τὰ τέκνα καὶ αἱ γυναῖκές του. Τὴν ἐσπέραν ἔμελλε νὰ δοθῇ μεγάλη ἐσπερὶς παρὰ τῆ Βαλιδὲ-σουλτάν, ὅπου ἡ Γκιουλ-Χανούμ εἶχε προσκληθῆ. Ἡ εὐγενὴς βασιλομήτωρ ἠρώτησε δειλῶς τὸν υἱὸν τῆς ἂν ἤθελεν εὐδοκῆσαι νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμήν ἵνα τιμῆσῃ τὴν ἐσπερίδα τῆς διὰ τῆς σεπτῆς παρουσίας του· οὗτος δ' ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐτυχῆς νὰ πράσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην εἰς τὴν προσφιλεῖ μητέρα του.

ΚΑ.

Ἀφ' οὗ ὁ σουλτάνος ὠδηγήθη μέχρι τοῦ ἀνακτόρου του, οἱ πασσάδες ἐπέστρεψαν εἰς Σταμπούλ, διότι οἱ ὑπουργοὶ ὤφειλον καὶ αὐτοὶ νὰ δεχθῶσι τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ὑπουργείων των, καὶ νὰ ἐπαναλάβωσιν ἐν μικρῷ τὴν τελετήν, εἰς ἣν εἶχον παρευρεθῆ πρό ὀλίγου.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ τὸ πλῆθος βαθυμῆδὸν ἀνεχώρησε, καὶ οὐδεὶς ἔμεινε πλέον ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου χώρου, ὅστις πρό ὀλίγου ἔτι, τοσοῦτον ἔβριθεν ἀμαξῶν, ἵππων, συνταγματῶν καὶ περιέρχων ἀνθρώπων. Ἐπιτρέπεται νὰ διέλθῃ τις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Τὸ ἐκλιπὸν τοῦτο πλῆθος, ὅπερ ἐπὶ πολὺ δὲν ἔμελλε νὰ συνέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὁμοιάζε πρὸς περιδέραιον κεκομμένον, οὗτινος οἱ μαργαρίται διεσκορπίσθησαν εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν.

Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι τὸ διαρκέστερον μέρος τῆς ζωῆς ἡμῶν συνίσταται εἰς τὰς ἀναμνήσεις; ἐπειδὴ ἤλθομεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα μηδέποτε ἐντελῶς ἀπολαύσωμεν στιγμήν εὐδαιμονίας, ἢ πιστῆ ἀνάμνησις ἀνιστορεῖ τινος τῶν ἀμετακλήτως ἀπολεσθεισῶν ἐκείνων στιγμῶν, αἵτινες ἀνεπιστρέπτει ὄχοντο ἀπιούσαι καὶ ἄς δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀνακτῶμεν. Τὸ παρὸν μᾶς ἀπορροφᾷ, τὸ μέλλον μᾶς ἀνησυχεῖ, μόνον δὲ τὸ παρελθὸν μὲ τὸν ἀμυδρὸν πέπλον του ἔχει θέληγτρον τι, ὅπερ κάμνει τὰς καρδίκας ἡμῶν νὰ πάλλωσιν. Ἐπειδὴ ἀγνοοῦμεν τί μᾶς περιμένει αὐριον, αἱ ὥραι τοῦ παρελθόντος ἡμῶν φαίνονται εἰς ἡμᾶς μᾶλλον ποθηταί!

Ἐν τινι ἀπλουστάτῃ ἀμάξῃ κοινῇ, παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, κειμένου πλησίον τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ, ἡ ὥραία Ἀζιζὲ-Χανούμ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς γραιίας καδίνης, περιέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τῆς συνοδίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα Γρηγορίου Α. Σενοπούλου

(Τῷ φίλῳ Ἰωάννῃ Α. Κοκκίνῳ)

Amour! mystère dit Platon, loi dit Jésus.

V. Hugo.

A.

Τῷ ὄντι· ἦτο ὁ δεύτερος ἔρως τῆς Μαρίας οὗτος. Ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ἀγνώτερος καὶ ἴσως κατὰ τι εὐτυχέστερος.

Ἡ ὁδὸς Ἐρμού τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τοῦ ἔτους, 188... παρίστα μεγαλοπρεπέστατον θέαμα, τὸ κατ' ἔτος ἐπαναλαμβανόμενον, ἐκάστοτε μετὰ μείζονος ἐπιτάσεως, κατὰ τὴν ἐφορὰν τῶν Ἐπιταφίων. Λέγω δ' ἡ ὁδὸς Ἐρμού καὶ οὐχὶ ὀλόκληρος ἢ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, οὐχὶ μόνον διότι ἡ μεγαλειτέρα κίνησις ἐν ταύτῃ ἐπικρατεῖ, καὶ ἡ ὁδὸς Ἐρμού ἐν μικρογραφίᾳ ἀναπαρίστησιν ἀπασαν τὴν ἐορτάσιμον τῆς πρωτευούσης ὄψιν, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην διαδραματισθέντα ἐν ταύτῃ, συνδέονται ἀμέσως μετὰ τῆς ἡμετέρας διηγήσεως.

Ποταμὸς ἀληθῶς πύρινος, ἀποτελούμενος ἐξ ἀτελευτήτου σειρᾶς φώτων ἀπειρων, διαρρέει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ὁδόν. Ἡ αἴγλη ἦν ἀναδίδει καταυγάζων, εἶνε, νομίζεις, οἱ μύχιοι πόθοι καὶ τὰ ονειράτα τῶν πιστῶν, ὧν αἱ διακαεῖς πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον εὐχαί, ἀνέρχονται διὰ τῆς αἴγλης ἐκείνης εὐθεῖς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἄνω, αἱ οἰκίαι πᾶσαι φωταγωγοῦνται διὰ βεγγαλικῶν φώτων καὶ ἐνετικῶν φανῶν, τὰ μεγάλα καταστήματα, διὰ τῶν διατρύτων ἐκείνων τοῦ ἀεριοφωτος σωλήνων, τῶν γράμματα καὶ σχήματα ἀποτελούντων, πάντες δὲ καὶ πᾶσαι οὗς ὑποβάσταζουσιν οἱ ἐξῶσται σηματοδῶστοι, κρατοῦσιν ἀνὰ ἕν κηρίον ἀνημμένον· κάτω, ἀναριθμητὸν πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, πάσης τάξεως, παρατάσσεται ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων λαμπροδυσσοῦν. Ἐκάστοτε, πυροτεχνήματα διασχίζουσι συρικτικῶς τὸν ἀέρα, καὶ ἐκρηγνύμενα πληροῦσι μυριοχρῶμων φώτων, πρὸς τοὺς ἀστέρας σύγχεομένων, τὸ ἀχνές. Ἦχοι πενθίμου μουσικῆς ἀκούονται μακρόθεν, φωναὶ ψαλλόντων ἀντηχοῦσι, καὶ κύμα φωτεινῶν δευτέρου ποταμοῦ, φάνεται εἰσχωροῦν ἐπὶ τοῦ πρώτου. Ὁ συνωθισμὸς κορυφοῦται, ἀνησυχία τις διατρέχει τὸ ἀναμμένον πλῆθος καὶ πάντες μετὰ περιεργίας παρατηροῦσιν.

Εἶνε παρέλασις ἐπιτχιῶν.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περιγράψω τὴν λιτανεῖαν. Ἄλλως τε, ἔως οὐ σκεφθῶ κἂν νὰ ἐπιχειρήσω τὴν περιγραφὴν, ἢ πρώτην πομπὴν παρήλθε καὶ ὁ λαὸς ἀναμνένος δευτέραν.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς ταύτης, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, παρέρχεται ἡδέως. Οἱ πολλοί, ἐπιδεικνύοντες πνεῦμα ἐξ ἐκείνου τὸ ὅποιον τρέχει σήμερον εἰς τὰς ὁδοὺς, καταγίνονται σχολιάζοντες καὶ εὐφολογοῦντες, εἰς βῆρος τοῦ διελθόντος Ἐπιτχιῶν. Ἄλλοι προτιμῶσι νὰ περιεργάζωνται ἐν σιγῇ τοὺς διαβάτας, σοβαρευόμενοι μὲν ἐπὶ τῇ διαβάσει νεαρῶς τινος καλλονῆς, καγγάζοντες δ' ἐπὶ τῇ παρελάσει κωμικῆς

τινος ἀνθρωπαρίου. Καὶ τέλος ὀλίγοι — οἱ εὐτυχέστεροι, — τυρόντες καταλλήλου θέσεως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, προσηλοῦσιν ἐν ἐκστάσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας των, ὅπερ ληρεῖ γελῶν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἐξώστου, ἢ κἀθηται βρεμβάζων ἐν τῷ πεζοδρομίῳ, ἐκεῖ ὅπου παρατάσσουσι καθίσματα, τραπέζας καὶ ὑπερτετιμημένα ἰσρακοσιανά, τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ καφενεῖα.

Καὶ ἀναζωπυροῦνται ἐκεῖ, ἐν τῇ συναθροίσει καὶ τῷ συνωθισμῷ, ἔρωτες λησημονημένοι, καὶ ἀνίστανται αἰσθήματα νεκρά, καὶ νέα συλλαμβάνονται, ἀρχαὶ ὠδίων ἢ εὐτυχίας γινόμενα. Θεέ μου! Καὶ πόσων ἄλλων πραγμάτων τὴν ἀνάστασιν προξενεῖ ἢ κηδεῖα τοῦ Σωτῆρος!

Ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἐρμού εἰσοδος τοῦ Μεγάλου Σενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας εἶνε λαμπρῶς πεφωταγωγημένη. Μόνον οἱ τέσσαρες μεγάλοι καὶ κομψοὶ φανοί, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐξαπλοῦν ῥάμφος φωταερίου καίει, ἐκατέρωθεν τῆς μεγαλοπρεπῶς τοῦ θύρας ἀνημμένοι, καταυγάζουσιν ὡς δ' ἡλίον τὸν πυκνὸν ὄμιλον κυριῶν καὶ κυριῶν, οὔτινες ἔχουσι καταλαβεῖ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Σενοδοχείου καὶ τὰς βαθμίδας, τὰς εἰς ταύτην ὀδηγοῦσας, ἵνα ἀφ' ὑψηλότερου μέρους, αὐτοὶ οἱ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, θεωρῶσι τοὺς Ἐπιταφίους. Καὶ εἶνε οἰονεὶ στέμμα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ λαμπροῦ τούτου ὀμίλου, ἐν ᾧ θαμβοῦσιν ἀδαμάντων καὶ ὀφθαλμῶν ἀστραπαί, χρυσοῦ καὶ κομῶν ἀνταύγειαι, τὸ κομψὸν ἐκεῖνο ἐκ διατρύτου σωλήνος σχῆμα, τὸ ἄνωθεν τῆς εἰσοδοῦ λάμπων, ἐφ' οὗ μικραὶ φωταερίου φλόγες πυρπολοῦσι τὰς λέξεις: *Grand Hôtel d'Angleterre!*

Ἐν τῷ ὀμίλῳ τούτῳ ἐκεῖ που ἐπακουμβοῦσα καὶ βρεμβάζουσα, διακρίνεται καὶ θαμβοὶ καλλονὴ ὑπέροχος.

Εἶνε νεῖσις περίπου δεκακοκταεῖς.

Τὸ ἀνάστημά τῆς φαίνεται ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές· τὸ στῆθος κολποῦται ἐν κανονικωτάταις καμπύλαις· τὸ βλέμμα ἐκτοξεύεται διαπεραστικόν· ἢ ῥίς προεξέχει, ὡς ἀρχαῖοι ἀγάλματος· καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ὅποιον ὀρίζουσιν ἄνωθεν οἱ βόστρυχοι ξανθῆς κόμης, εἶνε διακεχυμένη ἢ ὠχρότης ἐκείνη ἢ εὐαίσθητος, ἥτις ἐξαιρομένη ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φωταερίου, αἰχμαλωτίζει τοσοῦτω τοὺς ποιητάς.

Ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐν οἷς ἐγκατοπτρίζεται ἡ θερμότερα ζωὴ, τὸ ὅλον τῆς διατηρεῖ ψυχρὰν ἀκίνησιν.

Κάτω, ἐν τῷ πεζοδρομίῳ, δύο φίλοι, ὁμήλικες σχεδόν, ἴσταντο μεταξύ τοῦ πλῆθους ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς νεανίδος. Τοῦ μεγαλειτέρου, ὠραίου καὶ περίπου εἰκοσιεξαετοῦς νεανίου, ἐκινήθη ἡ προσοχή, καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν εἶδε δὲν ἀπέσπασε πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπ' αὐτῆς. Ὁ φίλος του τὸν ἐνόησε, καὶ

— Τί βλέπεις ἐκεῖ μὲ τόσῃν προσοχῇ; τὸν ἠρώτησε.

— Ἀχ! πόσον εἶνε ὠραία, καὶ μνήμεν Ἀντωνίε!

— Ποία;

— Αὐτὴ ποῦ ἀκουμβᾷ εἰς τὴν θύραν...

ἔδω καλέ...εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον...νά την...

Ὁ Ἀντώνιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, τότε πρῶτην δῆθεν φοράν, πρὸς τὸ χαμηλοφώνως ὑποδείχθην μέρος. Ἄλλ' ἀμέσως τὴν ἀπέστρεψεν.

— Αὐτὴν, καλέ, τὴν 'ξεύρω.

— Τίνος εἶνε;

— Τοῦ Α*

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Μαρία

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὴν Ὀδὸν Πειραιῶς. Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, Ἀνδρέα, τόσον πολὺ σοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν!

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκολούθει προσδύλων τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη τὸν ἠτένιζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μεθ' ὅσας ἀδιαφορίας καὶ τοὺς διερχομένους ἀνθρώπους ἢ τὰ ἐκάστοτε ἀναπτόμενα βεγγαλικὰ φῶτα.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισες; ἠρώτησε πάλιν τὸν φίλον τοῦ ὁ Ἀνδρέας.

— Μοὶ τὴν ἐσύστησαν εἰς τὸν χορὸν τῆς θείας μου. Μὰ τί τῆς ἔδρασκεῖς ἐπὶ τέλους καὶ μ' ἐρωτᾷς ἔτσι;

— Εἶνε ὄρασιότατη.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐσιώπησε καὶ ἔφυγε νὰ ἴδῃ, διότι μακρόθεν ἤκουετο ὁ ποικίλος θόρυβος ἐπικηδείου πομπῆς, ἣτις ἐπλησίαζεν ὀλοέν.

Ἦτο ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Μητροπόλεως. Ἡ ὁδὸς ἔλαβε νέαν ζωὴν ἢ φωταψία ἐδιπλασιάσθη· οἱ ἐξῶσται ἐπληρώθησαν κυριῶν καὶ κηρίων ἐν τοῖς πεζοδρομίοις ἐπεκράτησε συνωθισμὸς πυροτεχνήματα διέσχισαν τὸν ἀέρα, βεγγαλικὰ φῶτα μυριά ἀνήθησαν, καὶ ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους αὐτῆς ἀνακινήσεως παρήλασε—πᾶν ἄλλο ἢ πένθιμος—ἡ πένθιμος πομπή.

Αἰφνης ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ζωηροτάτης ἐντάσεως, ἀνέλαμψεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἴσταντο οἱ δύο φίλοι. ἐν ᾧ πρὸ αὐτῶν ἡ λιτανεὶα ἀνείλισσε τὸ κυριώτερον αὐτῆς μέρος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἀνδρέας ἔστρεψε πάλιν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὴν Μαρίαν. Πόσον ἦτο ὄραία, ῥοδόχρους ὄλη, ὑπὸ τὸ ἀπλετον-ἐκείνο φῶς! Διετήρει τὴν αὐτὴν ἐπιβάλλουσαν, ὡς ἀγάλματος ἀκινήσιαν, ὅτε τὸ χειρόκτιον τῆς χειρὸς τῆς ῥοδόχρου, ἔψυσε τὸ μέτωπόν τῆς τὸ ὄραϊον ῥοδόχρου, τοὺς ὤμους τῆς τοὺς τορνευτοὺς ῥοδοχρούς, καὶ ἀπετελέσθη πρὸ αὐτῆς, ῥοδόχρου καὶ αὐτό, ἐνόμιζες, τὸ σωστικὸν σημεῖον τοῦ σταυροῦ... Προσεῖδε τὸν νεανίαν καὶ ῥοδόχρους ἀκτίς ἐκτοξευθεῖσα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἡρέμα διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ.

Ἦτο τὸ πρῶτόν τῆς βλέμμα βλέμμα οὐχὶ ἀδιάφορον καὶ τυχαῖον ὅπως τὰ πρῶτα, ἀλλὰ βλέμμα πλήρες βαθυτάτης σημασίας. Τί ἤθελεν ὁ ὄραϊος ἐκεῖνος νέος καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀπὸ τῆς ὄρας τοσοῦτω ἐπιμόνως, ἀκόμη καὶ καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ αὐτοῦ ὁ νεκρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Μητροπολίτης, καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ αἱ Ἀρχαί; Ἐνώπιόν τοῦ νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος καὶ αὐτὸς νὰ βλέπῃ ὀπίσω του;—Καὶ ὁ σταυρὸς τῆς ἐκεῖνος; Μὴ ἦτο ἀρά γε ἀλεξίτηριον κατὰ τοῦ πλάνου ἔρωτος, τὸν

ὁποῖον ἠσθάνετο λάθρα ὑπερπερχόμενον εἰς τὰ παρθενακά της στήθη;...

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐπιτάφιος εἶχε παρέλθει καὶ ἡ ὁδὸς ὀλοέν ἠρημοῦτο. Εἰς γέρον καὶ ἀξιοπρεπῆς κύριος ἐπλησίασε τὸν ὄμιλον τὸν κατέχοντα τὴν εἴσοδον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ἀντήλλαξε φιλοφρονήσεις τινὰς μετὰ πολλῶν κυριῶν, καὶ κατόπιν ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ζωηρότητος· καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀργυρόρηχος γέλως τῆς καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἔφθανον μέχρι τοῦ Ἀνδρέα, ὁ ὄμιλος ἐκινήθη σύσσωμος ν' ἀναχωρήσῃ.

Τὸ ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ἐπέριψεν ὠρὰς τὰς τελευταίας τοῦ ἀκτίνης καὶ ἐσβέσθη.

Ἡ Μαρία προσεῖδε τελευταῖον τὸν Ἀνδρέαν καὶ ἐκινήθη προχωροῦσα με βῆμα βασιλείσης.

— Πηγαίνωμεν, Ἀντώνιε!

— Πηγαίνωμεν, ναι.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἠτοιμάσθησαν νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν.

Ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς της ὁ Ἀνδρέας ἠσθάνθη τι κενόν· καὶ βεβαίως, τὸ αἶσθημα ὅπερ συνελάμβανε δι' αὐτὴν, δὲν ἦτο ποσῶς ἀδιάφορον...

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, πρῶτα τις ἀνθρώπου, σκιά τις μᾶλλον, ῥάκη περιβεβλημένη, καὶ ἐσμὸν βεγγαλικῶν φῶτων κρατοῦσα, διέσχισε τὸ πλῆθος τρέχουσα καὶ κραυγάζουσα ἀηδῶς:

— Πάρτε γαλλικὰ φῶσφορα! τρεῖς δεκάρες τὸνα!!

Ὅτε περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀνδρέας, χωρισθεὶς τοῦ φίλου τοῦ Ἀντωνίου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἂν καὶ ἡ ὄρα ἦτο προκεχωρηκυῖα καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἐνύσταζεν, ἐν τούτοις δὲν ἐδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ. Αἶ, καὶ ποῖος τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀναγνωστριάων μου, δὲν ὑπέστη τὸ πάθημα τοῦτο! Ἐπὶ μακρὸν χρόνον κατέτρυχε τὸ πνεῦμά του ἡ ἀνάμνησις τῆς ὄραϊας ἐκείνης νεάνιδος, ἣτις τοσοῦτω εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴν τοῦ!

Τέλος ἀπεκοιμήθη· ἀλλ' ὁ ὕπνος τοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἀπληλαγμένος ὀνειρῶν. Ὅτε δὲ τὴν πρῶταν ἀφυπνίσθη τεταραγμένος, ἐξ ὄλων τῶν φασμάτων τῶν ἀορίστων ὅσα παρήλασαν πρὸ αὐτοῦ τὴν νύκτα, δὲν ἐνεθυμείτο εὐκρινῶς ἢ τὴν Μαρίαν, ὄραϊαν, ῥοδόχρου, ποιοῦσαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὡς στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ὠχρίωσας, ὡς ἐκ τῆς ἀπλέτου λάμψεως τοῦ ῥοδοχροῦ βεγγαλικοῦ, τὰς φωτεινὰς λέξεις: *Grand Hôtel d'Angleterre!*

[* Ἐπειὰ συνέτεια.]

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ λαμπρὸν μυθιστόρημα ἢ *Βασίλισσα Μαργώ*, τοῦ διασημοῦ μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐξίστανται, βεβαίως, διὰ τὸ αἰμοβόρον

τῆς θρησκομανοῦς καὶ προκληπτικῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, χάριν τῆς ὁποίας ἐχύθησαν ἐν Γαλλίᾳ χεῖμαρροι αἱμάτων. Τὸ γυναικίον τοῦτο μεγίστην σημασίαν ἀπέδιδεν εἰς προφῆτας καὶ ἀστρολόγους, καὶ διὰ τοῦτο πλείστους εἶχε συλλέξει ἐν τῇ αὐτῇ τῆς, πρὸ τῶν ὁποίων ἐζήτει νὰ μάθῃ τὰ μέλλοντα. Πρὸ πάντων δὲ μεγίστην πίστιν ἔδιδεν εἰς πονηρὸν τινα ἐκ Φλωρεντίας ἀστρολόγον τὸν Κόσιμον Ρουτζιέρην (Cosimus Ruggieri), ὅστις πάντοτε ἐδείχθη εὐτυχῆς εἰς τὰς πρὸς τὴν Αἰκατερίνην προφητείας του.

Ἡ Αἰκατερίνη ἠθέλησέ ποτε νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν τόπον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἀποθάνῃ· ὁ Ρουτζιέρης λοιπὸν μετὰ προσεκτικὴν καὶ ἐκτενῆ τῶν ἀστέρων ἐξέτασεν ἀπεπάνθη ὅτι ἡ βασιλομήτωρ θὰ ἀποθάνῃ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ (St. Germain). Ἡ ἡγεμονία ἀκούσασα τὴν προφητείαν ταύτην, ἀμέσως ἐγκατέλιπε τὸ Κεραμεῖον, διότι ἐκεῖτο ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὁζερροῦ, οὐδέποτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν *Laye* πύργον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, καὶ τέλος ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ὅπως διαψύσῃ τὴν προφητείαν τοῦ Κόσιμου. Ἐτίσε δὲ ἴδιον ἀνάκτορον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐζῆσε περὶ τὰ 14 ἔτη, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ πούτου ἐπὶ πολὺ, ὅπως μὴ συναντήσῃ τόπον τινα, φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1589 προσβληθεῖσα Ἡ Αἰκατερίνη ὑπὸ πυρετῶν, θέσσε τοὺς ἰατροὺς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ζωῆς της, ἐκείνη ὅμως δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ. Μ' ὅλα ταῦτα ἐκάλεσεν ἱερέα ὅπως τὴν ἐξομολογήσῃ. Εἰσερχομένου τοῦ ἱερέως ἡ Αἰκατερίνη ἤκουσε τὸ ὄνομά του ἐκπληκτος καὶ περιφροῦς, ἀμέσως δὲ κατὰπέσασα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐξέψυξε τὴν μικρὰν αὐτῆς ψυχὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐξομολογητοῦ.

Ὁ ἱερεὺς ἐκαλεῖτο... Ἅγιος Γερμανός.

Τὸ γεγονός εἶνε ἱστορικόν, ὅπως ὅμως ὁ ἀναγνώστης μὴ δώσῃ πίστιν, ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι μάντιες καὶ ἀστρονόμοι προλέγοντες τὰ μέλλοντα, ἀναφέρομεν ὅτι ὁ πονηρὸς οὗτος Ρουτζιέρης, ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου τοῦ κλίνης, ὡμολόγησεν ὅτι ὀλόκληρος ἡ τέχνη αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀπάτη καὶ ψεῦδος, καὶ ὅτι δὲν ἐπίστευεν οὔτε εἰς Θεοῦ οὔτε εἰς *Διὰβολον!* Συνεπεία τούτου τὸ πτώμα τοῦ Ρουτζιέρη, θεωρηθέντος ὡς μεγάλου κακούργου, ἐσύρθη μέχρι τοῦ ἰκρίωματος καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῆς ἀγχόνης.

ΜΕΛΩΝ

* Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἐξῆς βιβλία

*Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βίρρ, λεπτὰ 60.

* Ἀπομνημόνεα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπασιτιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, 8ρ. 1 [ἐκδ. Παρ. 1α, 20].

* Ἑλληνικὸν Ἄγῶνος τοῦ Τραπεζοειδῶν Ἐπαθῶν, διήγημα Πρ. Δ. Σεντούλου, 8 1.

* Ἐπιστολαὶ μετὰ Μνηστιασίας, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπ. 40.

* Εἰκόνας, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπόρουλου, λ. 60.